

МОТИВИ: Срещу подсъдимия Л.Б.М. е внесен от ОП - Габрово обвинителен акт с който му е повдигнато обвинение за това, че 08.03.2020 година, около полунощ на път ГАВ № - 1165, километър 4+500 в землището на с. Душево, общ. Севлиево, движейки се в посока с. Столът, общ. Севлиево, при управление на МПС - л.а. марка „Нисан“, модел „Съни“ без регистрационни номера с номер на рама JN1FCN14U0007946, нарушил правилата за движение по пътищата - разпоредби от ЗДвП и ППЗДвП – чл.5, ал.1, т.1 от ППЗДвП - „Всеки участник в движение по пътищата с поведението си не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората“, чл.3, т.2 от ППЗДвП - „Участниците в движението са длъжни да пазят живота и здравето на хората“, чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП - „Водачът на ППС е забранено да управлява ППС след употреба на наркотични вещества, чл.8, ал.1 от ЗДвП „Водачът на ППС използва дясната половина на пътя по посока на движението си“, чл.15, ал.1 от ЗДвП, чл.67, ал.1 от ППЗДвП - „На пътя водача на ППС се движи възможно най-вдясно по платното за движение, чл.20, ал.1 от ЗДвП - „Водачите на ППС, са длъжни да контролират непрекъснато ППС, които управляват.“ И чл.20, ал.2 – „Водачите на ППС са длъжни при избиране на скоростта на движение да се съобразят с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство ...за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие“, при което управляваният от него автомобил напуснал пътното платно за движение и се ударил в крайпътно дърво, в резултат на което по непредпазливост причинил смъртта на возещата се на предна дясна седалка в автомобила И.К.Х. от с. Душево, общ. Севлиево, ЕГН ***, като деянието представлява особено тежък случай, извършено след употреба на наркотични вещества /амфетамин и метаамфетамин/, установено с техническо средство Drug Chesk 3000 STK и деецът е избягал от местопроизшествието - престъпление по чл.343 ал.3, предл. 2-ро и 4-то, б.„б“, пр.2-ро във вр. с ал.1 б. „в“ във вр. с чл.342 ал.1 от НК.

Подсъдимият Л.М. се явява лично и с назначения му служебен защитник от досъдебното производство, адв. П.Д. от ГАК. Подсъдимият заявява, че е получил препис от обвинителния акт, запознал се е със съдържанието на същия, разбира характера на повдигнатото срещу него обвинение и признава изцяло изложените в обвинителния акт факти и обстоятелства.

По делото са конституирани като частни обвинители К.Х.Г. и Г.И.Р. - родители на загиналата И.Х., като частен обвинител е конституиран нейния брат Г.К.Х. и нейната баба П.И.Г. За четиримата частни обвинители се явява техния повереник адв. А.Б. от АК - София. В съдебно заседание участват всички частни обвинители с изключение на П.Г.

Като частен обвинител е конституиран и сина на загиналата И.Х. - малолетния С.С.С., който се представлява от неговия баща и законен представител С.Т.С. и упълномощения от него повереник адв. П.С. от САК. В

съдебно заседание не се явяват С.Т. и адв. С..

Адв. П.Д. прави искане делото да бъде разгледано по реда на глава 27 от НПК и в частност по чл.371 т.2 от НПК.

Представителя на ОП - Габрово поддържа повдигнатото обвинение срещу подсъдимия М. по изложените в обвинителния акт съображения. Изразява становище, че конкретния случай е изключително тежък, защото пострадалата е млад човек, не и е оказана помощ от подсъдимия, той е избягал от местопроизшествието, употребил е наркотици и е нарушил множество разпоредби на ЗДвП и ППЗДвП. Прокурорът счита, че конкретното деяние е с много висока степен на обществена опасност и подсъдимия, който многократно е осъждан е с висока степен на обществена опасност. Като смекчаващи вината обстоятелства държавният обвинител отчита направените самопризнания от подсъдимия и съдействието за разкриване на обективната истина. Прави се искане Л.М. да бъде признат за виновен за пристъплението за което е предаден на съд, като му се наложи наказание под максималния размер, което да бъде редуцирано съобразно чл.58а от НК.

Адв. Б. в качеството му на повереник на частните обвинители счита, че обвинението е доказано по безспорен и положителен начин и приема, че деянието е извършено при форма на вина – самонадеяност. Подробно анализира наличните според него отегчаващи вината обстоятелства и липсата на смекчаващи такива. Повереникът прави искане на подсъдимия да се определи максималното предвидено в закона наказание, тъй като според него няма никаква възможност М. да се поправи.

Частната обвинителка Г.Г. споделя тъгата си по загубата на единствената и дъщеря и гнева си към подсъдимия, който е отнел живота на И.Х.. Г., както и частните обвинители К.Г. и Г.Х. правят искане на подсъдимия да се наложи най-тежкото предвидено в закона наказание.

Адвокат Д. в качеството му на защитник на подсъдимия М. проследява факти касаещи поведението на подсъдимия и загиналата Х. през денонощието преди ПТП. Отправя упрек към загиналото момиче, което въпреки, че вече е майка е проявило безхаберие, като се е съгласило да пътува в автомобил управляван от М.. Защитникът анализира престъпното деяние и извършените от неговия подзащитен нарушения на Закона за движение по пътищата и правилника за неговото приложение. Достига до извода, че М. е нарушил единствено чл.20, ал.1 от ЗДвП и чл.5, ал.3 т.1 от ЗДвП. Адв. Д. се спира и на Постановление на Пленума на ВС №1 от 1983 г. в което изрично е посочено, че за да е налице особено тежък случай е необходимо дееца да е увредил или умъртвил повече от едно лице. Прави искане М. да бъде оправдан по тази по-тежка квалификация, както и за всички посочени нарушения на правилата за движение по пътищата, които счита за неотносими към конкретния случай.

Подсъдимият М. поддържа становището на неговия защитник и изразява съжаление. Моли да му бъде наложено най-малкото наказание.

Делото е разгледано по реда на глава XXVII от НПК и в частност по реда на чл.371, т.2 от НПК.

С протоколно определение от 23.04.2021 г., след предварително изслушване на подсъдимия, на основание чл.371 т.2 от НПК, съдът одобри изразеното съгласие да не се провежда разпит на свидетели и вещи лица ие обяви, че при постановяване на присъдата ще се ползват самопризнанията на подсъдимия, без да се събират доказателства за фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителният акт, на основание чл.372 ал.4 от НПК.

От направените от подсъдимия самопризнания и събраните на досъдебното производство гласни и писмени доказателства, както и заключенията на съдебните експертизи се установява следната фактическа обстановка:

На 08.03.2020 г. подсъдимият и И.К.Х. от с. Душево, общ. Севлиево си прекарвали времето заедно, като пътували с лек автомобил марка „Нисан“, модел „Съни“, управляван от Л.М. между селата Душево, Столът и Градница, находящи се в Община Севлиево. Автомобилът бил със свалени номера след прилагане по-рано същия ден на принудителна административна мярка по чл.171, т.2, буква“а“ от ЗДвП.

Около 15.00 часа двамата се срещнали в центъра на с. Душево със св. Д.М., който забелязал, че Л.М. е употребил алкохол, а на задната седалка в автомобила има шишета от бира. Свидетелят помолил подсъдимия да го откара до село Градница, а след това до село Сенник. М. се съгласил и предоставил управлението на автомобила на свидетеля. В с. Сенник св. М. слязъл от автомобила, а подсъдимия и И.Х. се отправили за с. Столът. По-късно същата вечер, около 21.30 часа свидетелят М. видял отново подсъдимия и Х. в центъра на с. Душево и ги помолил да го откарат в с. Столът, като отново управлявал свидетеля. След като го оставили пред жилището му, подсъдимият потеглил към центъра на селото.

Преди полунощ подсъдимият и И.Х. се движили в землището на с. Душево, общ. Севлиево на път ГАВ № - 1165, километър 4+500 в посока с. Столът, като М. управлявал лекия автомобил, а Х. била на предната дясна седалка. Пътното платно било двупосочно, без надлъжна маркировка. Асфалтовото покритие било износено, валил слаб дъжд и пътя бил мокър. Автомобилът се движел с 63 км/ч. Подсъдимият бил употребил наркотици и се чувствал преуморен. По пътя заспал на волана, което довело до отклоняване на автомобила и същия се ударил в крайпътно дърво. В момента на удара скоростта на автомобила била 52 км/ч. След удара колата продължила движението си напред и наляво, спрямо първоначалната си траектория на движение и в последствие спряла. М. видял, че И.Х. е починала, изнесъл я от автомобила и я завлякъл в края на намиращата се в близост нива. Оставил момичето там, взел портмонето и личната и карта и се прибрал в дома си в с. Столът, където легнал да спи с дрехите с които

пътувал.

Около 23.30 часа свидетелят Б.Б. се движел с автомобила си от с. Яворец, общ. Габрово към село Столът. След с. Душево свидетелят забелязал, че край пътя е катастрофирал автомобила на подсъдимия. Видял, че в колата няма хора и се обадил по телефона на Л.М., то той бил изключен. Отишъл в Спешна помощ в гр. Севлиево, за да провери дали има пострадали. След това се върнал на местопроизшествието, където пристигнал и екип на РУ "Полиция" - Севлиево. Свидетелят и полицейските служители отишли в дома на Л.М. в с. Столът, където открили подсъдимия заспал в леглото си. Дрехите му били изцапани в кръв. Подсъдимият бил отведен за справка в РУ "Полиция", като в него били открити личната карта и портмонето на И.Х..

Сестрата на подсъдимия - свидетелката М.М. се срещнала с него в полицейското управление, разговаряли и той обяснил, че е катастрофирал и е завлякъл тялото на И.Х. недалеч от местопроизшествието. М.М. заедно с други роднини на Л.М. се опитали да открият тялото на И.Х. в близост до мястото на произшествието. Около 04.30 часа открили мъртвото момиче на 150 метра от мястото на което подсъдимия изоставил автомобила си. Тялото се намирало в началото на гориста местност. Извикан бил екип на РУ "Полиция" - Севлиево, който извършил оглед, а тялото на Х. било откарано в МБАЛ "Д-р Тота Венкова за аутопсия.

На 09.03.2020 г. в 14-00 часа Л.М. бил тестван с техническо средство от полицейския служител П.П. за употреба на наркотични вещества, като теста отчел положителен резултат за употреба на амфетамин и метаамфетамин. На подсъдимия бил издаден талон за кръвно изследване, но в ЦСМП - Севлиево същия отказал да даде кръвна проба.

От заключението на изготвената на досъдебното производство от вещото лице д-р Я.К. съдебно-медицинска експертиза на труп се установява, че И.К.Х. в резултат на удара при пътно транспортното произшествие е получила тежка и несъвместима с живота черепно-мозъчна травма, което увреждане е довело до смъртта и.

От заключението на изготвената на досъдебното производство от вещото лице инж. М.Х. автотехническа експертиза се установява, че причината за настъпилото ПТП е напускане на лекия автомобил управляван от подсъдимия на пътното платно, при движение със скорост с която няма възможност да предотврати ПТП. Отстоянието от мястото на отклонение на процесния автомобил до удара в дървото е 29,6 метра. Експертът е определил, че със скоростта на движение от 63 км/ч с която се е движил М., същият не е имал техническа възможност да спре до мястото на удара. Подсъдимият е можел да спре при движение със скорост от 37 км/ч и максимално спирачно усилие. Към момента на удара, скоростта на движение на автомобила е била 52 км/ч.

От заключението на изготвената от вещото лице Д.Д. съдебномедицинска експертиза на веществени доказателства се установява,

че е налице съответствие между кръвно груповата принадлежност на кръвта по дрехите на подсъдимия и тази по предната дясна седалка на автомобила, както и с кръвта иззета от загиналата Х. при аутопсията.

От заключението на изготвената от вещото лице Доц. д-р А.А. съдебно медицинска експертиза на веществени доказателства чрез ДНК-анализ се установява, че снопът коса иззет от предната дясна седалка на процесния автомобил е идентичен с този иззет при аутопсията на И.Х..

От заключението на изготвената от вещите лица В.Д. и Х.М. съдебно-химическата експертиза на кръвта и урината иззети при аутопсията на И.Х. се установява, че в същите е налице амфетамин и метаамфетамин.

Заключенията на всички описани по-горе експертизи са логични, задълбочени и мотивирани и съдът ги цени като правилни и законосъобразни.

Самопризнанието на подсъдимия М. относно фактите в обстоятелствената част на обвинителния акт, се подкрепят изцяло от всички доказателства събрани и проверени на досъдебното производство. Основен доказателствен източник са показанията на разпитаните свидетели Д.М., М.М., М.М., Б.Б., Г.Р., Г.Х., К.Г., П.П., П.Г., И.К.. Показанията на разпитаните свидетели кореспондират с данните установени с протокол за оглед на пътно-транспортно произшествие от 09.03.2020г.г., както и със заключенията по назначените съдебно-медицинска експертиза, авто-техническа експертиза, химико-биологическа експертиза, биологична експертиза и съдебно-химическа експертиза. Същите кореспондират и със събраните по делото писмени доказателства. В обясненията си дадени на досъдебното производство подсъдимият не оспорва събраните по делото доказателства и признава вината си.

От съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателства от които се извежда приетата по-горе фактическа обстановка, съдът намери за установено и доказано по безспорен и категоричен начин, че подсъдимият М., както от обективна, така и от субективна страна е осъществил състава на престъплението по чл.343 ал.3, буква“б“, предложение първо във вр. с ал.1, буква „в“ във вр. с чл.342, ал.1 от НК от НК.

Авторството на деянието е установено по безспорен начин и то не се оспорва и от самия подсъдим. Доколкото производството е протекло по реда на чл.371 т.2 от НПК, подсъдимият признава всички факти и обстоятелства изложени в обвинителния акт, съгласява се с тях и се признава за виновен, спор по фактическата обстановка няма.

Предвид приетата и установена фактическа обстановка е налице промяна в правната квалификация дадена от представителя на обвинението.

При установената фактическа обстановка съдът приема за безспорно доказано, че подсъдимият М. на 08.03.2020 година, около полунощ на път ГАВ № - 1165, километър 4+500 в землището на с. Душево, общ. Севлиево, движейки се в посока с. Столът, общ. Севлиево, при управление на МПС - л.а. марка „Нисан“, модел „Съни“ без регистрационни номера с номер на рама

JN1FCN14U0007946, нарушил правилата за движение по пътищата, а именно чл.20,ал.1 от ЗДвП - „Водачите на МПС, са длъжни да контролират непрекъснато МПС, които управляват." при което управляваният от него автомобил напуснал пътното платно за движение и се ударил в крайпътно дърво, в резултат на което по непредпазливост причинил смъртта на возещата се на предна дясна седалка в автомобила И.К.Х. от с. Душево, общ. Севлиево, ЕГН ***, като деянието е извършено след употреба на наркотични вещества /амфетамин и метаамфетамин/, установено с техническо средство Drug Chesk 3000 STK и деецът е избягал от местопроизшествието - престъпление по чл.343 ал.3, буква“б“, предложение първо във вр. с ал.1, буква „в“ във вр. с чл.342, ал.1 от НК.

Липсата на контрол върху превозното средство от страна на подсъдимия М., представляваща нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП е единственото нарушение на ЗДвП довело до настъпването на ПТП, а от там и до настъпване на вредоносния резултат, а именно – смъртта на И.Х.. От фактите в обвинителния акт и доказателствата по делото се установява, че подсъдимият на 08.03.2020 г. употребил както алкохол, така и наркотици и под влияние на същите и умората от късния час, заспал на волана и загубил контрол върху превозното средство. От обективна страна се установява безспорно, че настъпилият вредоносен резултат /смъртта на Х./ е в пряка причинна връзка с противоправното поведение на подсъдимия М..

Няма спор, че след деянието подсъдимият избягал, като е напуснал без уважителни причини мястото на произшествието и се е прибрал в дома си. Проследявайки внимателно действията му по укриване трупа на загиналата И.Х. се налага извода, че М. е избягал от местопроизшествието, за да укрие участието си в транспортното произшествие.

Няма спор, че подсъдимият управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, което е установено по надлежен ред с техническо средство Drug Chesk 3000 STK. М. не е оспорил резултата от техническото средство и е отказал да даде кръвна проба за изследване.

Поведението на подсъдимия е било виновно. Деянието му е непредпазливо при форма на вина - небрежност, тъй като същият не е целял пряко настъпването на престъпния резултат и не е предвиждал общественоопасните последици, но е бил длъжен и обективно е могъл да ги предвиди и да ги предотврати.

Съдът счита, че посочените от държавното обвинение нарушения на ЗДвП и правилника към него по чл.5, ал.1, т.1 от ЗДвП; чл.3, т.2 от ППЗДвП; чл.5, ал. III, т.1 от ЗДвП; чл.8, ал.1 от ЗДвП; чл.15, ал.1 от ЗДвП; чл.67, ал.1 от ППЗДвП и чл.20, ал.2 ЗДвП не са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат. Подсъдимият не е нарушил чл.20, ал.2 от ЗДвП, тъй като същият не е управлявал със скорост несъобразена с атмосферните условия, релефа на местността и състоянието на пътя. М. не е предприел спиране, за да избегне удара, а е заспал под влияние на употребеният от него

алкохол и наркотици. Не е налице пряка причинна връзка между избраната от подсъдимия скорост на движение и настъпилата смърт. По отношение на нормите на чл.5, ал.1, т.1 от ЗДвП и чл.3, т.2 от ППЗДвП същите съдържат общи задължения на водачите на МПС с поведението си да не поставят в опасност живота и здравето на хората и като участници в движението да пазят живота и здравето на хората. Тези норми съдържат общи указания с които действително подсъдимият не се е съобразил, но неспазването им е последица от нарушението на чл.20, ал.1 от ЗДвП - липсата на внимание, не следенето на цялостната пътна обстановка и не осъществяване на постоянен контрол при управление на МПС. Последица от нарушението на чл.20, ал.1 от ЗДвП е и нарушението на чл.8, ал.1 от ЗДвП, чл.15, ал.1 от ЗДвП и чл.67, ал.1 от ППЗДвП. Напускането на най-дясната част на пътното платно и преминаване на банкета на пътя от страна на подсъдимия е в следствие загубата на контрол върху превозното средство и не съставлява самостоятелно нарушение довело до престъпния резултат. Забраната съдържаща се в чл.5, ал. III, т.1 от ЗДвП да не се управлява ППС след употреба на наркотични вещества се съдържа в квалификацията на деянието и не съставлява самостоятелно нарушение на ЗДвП. В този смисъл е и съдебната практика на ВКС /Решение №32 от 10.03.2021 г. на ВКС по н.д. №969/2020 г. на 1-во н.о., Решение №392 от 10.02.2016 г. по н.д. №1255/2015 г. на 3-то н.о./

Съдът счита, че извършеното от подсъдимия М. престъпление не съставлява особено тежък случай. Трайна е практиката на ВКС, че случая следва да се квалифицира, като „особено тежък“ по смисъла на чл.98, т.8 от НК с оглед настъпилите вредни последици и на други отегчаващи обстоятелства, които разкриват изключително висока степен на обществена опасност на деянието и на дееца. Съобразно указанията дадени в ППВС №1/1983 г. и в ППВС № 1 от 28.09.1977 г. по н.д. № 2/77 относно приложението на тази норма е необходимо, да е причинена смъртта на повече от едно лице и деянието и дееца да се отличават с изключително висока степен на обществена опасност. В конкретния случай подсъдимият е деец с висока степен на обществена опасност, самото деяние също се отличава със завишена степен на обществена опасност, но настъпилия противоправен резултат, вредните последици се отнася само до едно лице, което е минимумът, който закона изисква за този вид престъпление. В този смисъл е и следната практика на ВКС: Решение №827 от 10.08.1978 г. по н.д. №589/78 г. на 3-то н.о. Решение № 299 от 07.07.1987 г. по н.д. № 267/87 г. на 3-то н.о. Решение № 24 от 15.05.2020 г. на ВКС по н.д. №57/2020 г. на 3-то н.о.

По изложените съображения съдът призна подсъдимия М. за виновен и го осъди за извършеното от него престъпление по чл.343 ал.3, буква“б“, предложение първо във вр. с ал.1, буква „в“ във вр. с чл.342, ал.1 от НК. За това престъпление закона предвижда наказание от три до петнадесет години лишаване от свобода.

При определяне размера на наказанието съдът отчете изключителен

превес на отегчаващите вината обстоятелства, поради което определи наказание към максималния предвиден в закона размер, а именно - тринадесет години и шест месеца лишаване от свобода, като съобразно чл.58а ал.1 от НК намали същото с 1/3 и наложи на подсъдимия наказание от девет години лишаване от свобода. Съобразявайки разпоредбата на чл.57 ал.1 т.3 от ЗИНЗС постанови същото да се изтърпи от М. при първоначален общ режим.

Като отегчаващи вината обстоятелства, съдът отчете на първо място изключително високата степен на обществена опасност на подсъдимия, като деец. Същият от 2005 година до момента е осъждан 18 пъти за тежки умишлени престъпления против собствеността, както и за престъпления против транспорта за които многократно му е налагано наказание лишаване от свобода, което М. е изтърпял ефективно. Видно от изискания от съда актуален бюлетин на съдимост на подсъдимия, същият не притежава свидетелство за управление на МПС и въпреки това системно управлява МПС за което е санкциониран както по административен път така и за престъпления по чл.343в, ал.2 от НК /НОХД № 105/2018 г. на РС - Севлиево, НОХД № 312/2017 г. на РС- Севлиево/. Прави впечатление, че подсъдимият М. след 08.03.2020 г., когато е осъществил деянието предмет на настоящото дело е осъден за престъпления за това, че е управлявал МПС без свидетелство за управление на МПС в едногодишен срок от наказването му за това по административен ред, както и за управление на МПС което не е регистрирано по надлежния ред и което е с регистрационни номера за друго превозно средство. Деянията за които след споразумение с РП - Севлиево, на М. е наложено наказание лишаване от свобода за горните престъпления са извършени съответно на 15.09.2020 г. и на 22.06.2020 г. Няма съмнение в това, че подсъдимият М. има трайно изградени престъпни навици, същият системно незначително законите на страната и постановените по отношение на него наказания не са постигнали целите на личната превенция да го поправят и превъзпитат. Дори и след привличането му като обвиняем за тежко умишлено престъпление срещу транспорта при което е причинена смърт на млада жена, М. продължава да управлява МПС, без да е правоспособен шофьор и въпреки, че превозните средства не са регистрирани по надлежен ред. Управлението на МПС без необходимата правоспособност е част от квалификацията на чл.343, ал.3 от НК, но тъй като същата не е включена в повдигнатото на подсъдимия обвинение по настоящото дело, съдът го отчита единствено като отегчаващо вината обстоятелство. Като такова по отношение личността на подсъдимия следва да се отчете и факта, че М. не работи, няма доходи и след предходните му осъждания не се е интегрирал в обществото. Тук следва да се отбележи, че по делото, на досъдебното производство не е изискана и приложена справка за извършените от подсъдимия М. нарушения на ЗДвП за които е санкциониран по административен ред и за които се съдържат данни в описаните в бюлетина му за съдимост присъди.

На следващо място деянието предмет на настоящото обвинение се отличава също със сравнително висока степен на обществена опасност. Както е посочено в обстоятелствената част на обвинителния акт, още през деня преди ПТП подсъдимият е бил повлиян от употребения от него алкохол и в

комбинация с употребените наркотици М. се е поставил в невъзможност ефективно да управлява МПС в което освен това е возил и загиналата Х.. Вследствие поведението на М., макар и при непредпазливо деяние, подсъдимият е погубил живота на една млада жена в разцвета на силите си, която освен това е била поела и отговорността да се грижи за малолетното си дете. Действително в урината и кръвта на пострадалата също са открити наркотични вещества. Х. доброволно е приела да се вози в автомобил управляван от подсъдимия, знаейки, че М. е употребил както алкохол, така и наркотици. Това обаче не съставлява съпричиняване на престъпния резултат, а едно лекомислено поведение на млад човек, което обаче не е допринесло за настъпилата смърт. Подсъдимият като водач на МПС е поел отговорността въпреки състоянието си да управлява превозно средство в рамките на денонощие, като с поведението си е застрашил живота и здравето и на останалите участници в движението по пътищата. В конкретният случай са налице факти, които завишават степента на обществена опасност на подсъдимия, като деец. След произшествието, същият не просто не се обаждат на тел.112 и напуска мястото на инцидента, а дори не проявява уважение към загиналото на предната седалка момиче. М. го „извлачва“ от автомобила и влачейки младата жена я оставя до намиращата се в близост гора, вероятно с цел да укрие тялото, като я оставя в неугледен външен вид с разкъсани дрехи. Извършвайки тези действия, М. не пропуска да вземе портмонето и личната и карта преди да се прибере и да си легне да спи. Изправени сме пред едно изключително арогантно незачитане на човешкия живот от страна на подсъдимия, който след инцидента не просто не е проявил съпричастност и състрадание към загиналото момиче, а спокойно се прибрал в дома си, без да уведоми никога за случилото се.

Съдът освен изложените по-горе отегчаващи вината обстоятелства, отчете като смекчаващо вината обстоятелство, съдействието което подсъдимия е оказал за разкриване на престъплението с направените самопризнания непосредствено след деянието и насочване на разследващите към мястото на което е оставил трупа на момичето. Липсват фактически данни относно семейното, социалното, здравословното, трудовото и лично състояние на подсъдимия, които да се интерпретират, като смекчаващи вината обстоятелства.

Настоящият съдебен състав съобразявайки при определяне на наказанието горните смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, счита, че така наложеното на подсъдимия М. наказание от девет години лишаване от свобода ще постигне целите както на генералната така и на личната превенция.

Подсъдимият е неспособен водач, поради което съдът не го лиши от право да управлява МПС.

По изложените по-горе съображения съдът призна подсъдимия М. за невинен в това да е извършил престъплението за което е предаден на съд нарушавайки - чл.5, ал.1, т.1 от ЗДвП; чл.3, т.2 от ППЗДвП; чл.5, ал. III, т.1 от ЗДвП; чл.8, ал.1 от ЗДвП; чл.15, ал.1 от ЗДвП; чл.67, ал.1 от ППЗДвП и чл.20, ал.2 ЗДвП, както и за това деянието да съставлява особено тежък случай,

поради което го оправда в тази част на повдигнатото му обвинение по чл.343 ал.3, буква“б“, предложение второ във вр. с ал.1, буква „в“ във вр. с чл.342, ал.1 от НК, както и по предявеното му по-тежко обвинение по чл.343, ал.3, б.“б“ предложение второ от НК.

Съдът на основание чл.189 ал.3 от НПК, осъди подсъдимия М. да заплати да заплати на частните обвинители, направените по делото разноси за процесуални представители, както следва: на К.Х.Г. с ЕГН ***, Г.И.Р. с ЕГН *** и Г.К.Х. с ЕГН *** общо сумата от 1500.00 лева /хиляда и петстотин лева/, както и общо сумата от 800.00 лева /осемстотин лева/ на Г.Р. и Г.Х., сумата от 800.00 лева на К.Г., сумата от 800.00 лева на П.И.Г. с ЕГН *** и на С.Т.С. с ЕГН *** действащ като баща и законен представител на малолетния С.С.С. с ЕГН *** сумата от 1500.00 лева /хиляда и петстотин лева/.

Съдът възложи на подсъдимия направените по делото разноси, както следва: да заплати по сметка на ОП - Габрово сумата от 2 298,16 лева /две хиляди двеста деветдесет и осем лева и шестнадесет стотинки/, да заплати по сметка на ОД на МВР - Габрово сумата от 456.00 лева /четиристотин петдесет и шест лева/, както и 5.00 лева по сметка на ГОС при служебно издаване на изпълнителен лист.

Съдът постанови веществените доказателства: 1 брой кръвна проба иззета от трупа на И.К.Х., пластмасов контейнер с поставени в него 1 бр. човешки зъб, 2 парченца стъкло и 1 брой дъвка обвита във фолио; 1 брой полиетиленов плик с косми от главата на И.Х.; 1 чифт дамски боти черни на цвят с връзки 37 номер; 1 брой дамско черно велурено яке - късо; 1 брой дамски черен панталон; 1 брой дамски плетен пуловер с мръсно бял и лилав цвят с червеникаво-кафяви зацапвания в областта на дясно рамо и гърба; 1 бр чифт черни тричетвърти чорапи; 1 брой черен дамски потник; 1 брой черен сутиен, 1 брой зелено резеда бикини; хартиен плик със сноп коса; 3 броя угарки от цигари с бял филтър; 1 бр портмоне с лична карта на И.Х.; 1 брой тениска с надпис Дизел; 1 чифт дънки; 1 бр бяла блуза с черен надпис отпред; 1 брой еднократен тест ; 1 броя марлен тампон с червеникаво кафява течност; 1 брой бял плик с етикет на БНТЛ при ОД МВР - В.Търново след влизане на присъдата в сила да се унищожат.

В този смисъл е и произнесената присъда.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: